

عاملیت زنان ایرانی از مسیر دانشگاه تا مدرسه

یکی از تغییرات و تحولات به وجود آمده در حوزه زنان در تاریخ مدرن ایران، گسترش فزاینده سطح تحصیلات زنان و مشارکت حداکثری آنها در عرصه آموزش، چه در سطح عمومی یا به عبارتی مدارس و چه در سطح عالی یا همان دانشگاه‌ها است. تلاش زنان برای ورود به این عرصه‌ها را می‌توان، به منزله مشارکت آنها در فعالیت‌های بیرون از منزل و سرآغازی برای ورود به سطوح مختلف جامعه دانست؛ گسترش، تداوم و تلاش زنان برای کسب دانش از مدرسه تا دانشگاه، نخستین گام برای کسب عاملیت در فرآیند توانمند شدن آنها است و این امر، درنهایت موجبات کسب آگاهی بیش زنان از مسائل اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و سیاسی را فراهم خواهد نمود.

«عاملیت»، اولین عنصر توانمند شدن در عرصه‌های اجتماعی: عاملیت به معنای توانایی یک کنسنتر برای انجام انتخاب‌ها یی معنادار است؛ کنسنتر توانایی تصور گزینه‌های گوناگون و انتخاب از بین آنها دارد و عاملیت چیزی فراتر از کنش قابل مشاهده و دربرگیرنده معنا، انگیزه و هدف افراد برای انجام کارها است. عاملیت در واقع به توانایی خود زنان برای ساختن و دستیابی به زندگی مناسب و افزایش قدرت لازم اشاره دارد و در حیطه کنش کنسنتران قرار می‌گیرد. عاملیت همچنین دربرگیرنده احساس درونی، توان ذهنی و عینی زنان برای انجام امور است که دو بعد «ظرفیت و قدرت تصمیم‌گیری» و «انتخاب» را در بر می‌گیرد.

با توجه به تعریف عاملیت، می‌توان بیان نمود که نقطه شروع انتخاب معنادار زنان برای کنسنتر در ایران، به افزایش قابل توجه تعداد زنان وارد شده به دانشگاه‌ها از سال تحصیلی ۱۳۷۴-۱۳۷۳ به بعد رخداده است و تا سال ۱۳۸۴-۱۳۸۳ افزایش قابل توجهی بافته است؛ بدین ترتیب آنچه نیازمند تحلیل بیشتر است، افزایش ۵/۳۰ به ۹/۵۳ درصدی سهم زنان در آموزش عالی ایران در فاصله ده ساله منتهی به سال ۱۳۸۴ است که البته تا به امروز، این انتخاب معنادار زنان ایرانی برای ورود به دانشگاه‌ها ادامه یافته است. اولین و بدیهی‌ترین اثر عاملیت زنان در عرصه آموزش، به ویژه در سطح آموزش عالی، ایجاد تغییر در ترکیب جنسیتی اعضاي هیات علمی دانشگاه‌ها و رتبه گروه‌های علمی و همچنین افزایش تعداد زنان حاصلین پست‌های میانی اداری، به ویژه در وزارت آموزش و پرورش و وزارت علوم،

تحقیقات و فناوری بوده است. هرچند همگام با این تغییرات و تحولات حاصل شده در عرصه آموزش زنان، ما شاهد تبعیضها و نابرابری‌های بارز و واضحی در سطح آموزش عمومی، عالی و اداری زنان هستیم که این امر به طور نسبی موجب محرومیت، طرد و خانه‌نشینی پاره‌ای از زنان شده است؛ البته باید اشاره کرد که ریشه تغییرات در گرایش به آموزش عالی آنقدر عمیق بوده است که کسب آگاهی، قدرت تصمیم‌گیری و انتخاب و تغییر در بینش این گروه از زنان را نیز در پی داشته است.

از جمله آثار قابل توجه بالا رفتن سطح تحصیلات زنان، بالا رفتن [سن ازدواج](#) و نیز آزادی در [انتخاب همسر](#) است؛ همچنین تعداد فرزندان با کسب کنترل زنان کا هش و الگوی تربیتی فرزندان تغییر کرده است؛ زنان ایرانی، با مشارکت بیشتر در عرصه آموزش عالی، به شکلی جدی و قوی برای ساختن هویتی جدید و تکوین نسلی آگاه و کنشگر گام برداشته‌اند، هرچند در این خصوص باید گفت که به دلیل ساختار اجتماعی جامعه، مشارکت بیشتر زنان به تصمیم‌گیری‌های خانواده محدود شده است و تاثیر تحصیلات زنان در سطح خانواده نسبت به سطح اجتماعی، بیشتر جلوه می‌کند.

در این مسیر، زنان آگاهانه به تربیت و پرورش نسلی پرسشگر گام بر میدارند؛ نسلی که جسورانه می‌پرسد و بیپروا مطالبه می‌کند و تازمانی که به پاسخی قانع‌کننده برای پرسش‌های بیشمار خود دست نیا بد، خاموش نمی‌شود. نسلی که در حال حاضر در مدارس وارد مدرسه شده است، در دامان مادران خود، از ظرفیت تصمیم‌گیری و انتخاب بهره‌مند شده‌اند و حال با گفتمانی انتقادی، از هر آنچه نسل‌های قبل اجازه پرسش درخصوص آن نداشته‌اند، پرسش می‌کنند. در این میان دختران امروز، در مدارس عاملیت قابل توجهی دارند و این انتخاب معنادار و کنشگری را مدیون مادرانی هستند که پیشتر سطح تحصیلات خود را افزایش داده‌اند؛ همان مادرانی که در سمت سنگین میانگین سرانه مطالعه کشور قرار گرفته‌اند و اداره‌کنندگان نهادهای مدنی هستند. شاید جسارت دانشآموزان حال حاضر برای ما غریب و نوعی ساختارشکنی به نظر آید ولی باید بپذیریم این عاملیت یکشنبه پدید نیامده و مسیری بس طولانی را پشت سر گذاشته است که از تلاش زنان برای ورود به دانشگاه به عنوان تنها مجرای خروج از خانه و ورود به اجتماع آغاز شده و به کنشگری امروز دانشآموزان و دختران رسیده است؛ دختران ما با عاملیت خود، هر آنچه در قالب تبعیض و نابرابری‌های جنسیتی و اجتماعی، باعث محرومیت و طرد مادرانشان از حضور فعالانه و مشارکت در سطح مختلف عرصه‌های فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و به ویژه

اجتماعي شده است را مورد انتقاد قرار ميدهند و براي خود جايگاهي مطلوب طلب ميکنند.

*شيوا مدرسزاده /دكتري جامعه‌شناسي، مدرس دانشگاه و پژوهشگر در حوزه زنان